službě, jiného nároku, než na částku »služného« (platu) posléze pobíraného a že mu tudíž nepříslušejí ani aktivní (místní) přídavky, ani takové přídavky drahotní, jež poskytovány jsou a k t i v n í m státním úředníkům z důvodů mimořádných poměrů způsobených válkou. Pro otázku nároku jeho na drahotní přídavky jest pak výhradně směrodatným § 74 odst. 4 služební pragmatiky, který klade úředníky na dovolené s čekatelným v o s t a t n í m na roveň úředníkům dočasně pensionovaným (viz nález tohoto soudu Boh. 80, 1607, 2255, 3678 a 4679 adm.).

Je-li tomu tak, pak žal. úřad neporušil zákona, když nepřiznal st-li jako báňskému oficiálu X. hodn. třídy na dovolené s čekatelným nárok na místní přídavek a drah. přídavky ve výměře stanovené pro aktivní státní úředníky a je opačný názor stížnosti právně mylný.

Pokud se stížnost dovolává pro posílení svého stanoviska ustanovení § 45 služ. pragmatiky, tu přezírá, že právě tento předpis rozeznává mezi platem (služným) a aktivitním (podle čl. II. § 2. zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb. místním) přídavkem a že tudíž nelze z něho dovoditi, že by »plat« (služné) zahrnoval v sobě také místní přídavek, po př. mimořádné přídavky.

Stejně mylným je konečně i názor stížnosti, že podle §u 2. zákona z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. patří místní přídavek i úředníkům na odpočinku, a že tudíž musí v nejhorším případě náležeti i úředníkům na dovolené s čekatelným. Nemáť předpis tento žádného ustanovení o tom, že by úředníkům na odpočinku příslušel nárok na místní přídavek a nelze z něho zejména vyčísti, že se má státním úředníkům připočísti k pensijní základně 50% místního přídavku pro Prahu příslušného stupně.

Pokud by se mohlo v této souvislosti ze stížnosti vyčísti, že snad vidí st-l nezákonitost nař. rozhodnutí v tom, že mu vyměřuje jako úředníku na dovolené s čekatelným menší požitky než které by příslušely stejnorodému úředníku na pensi, nebyla by důvodnou, ježto st-l netvrdí, že by j e h o pravidelné výslužné, které by mu při jeho přeložení na odpočinek připadlo, dosahovalo větší částky než plné částky služného.

## č. 5312.

**V o j e n s k é v ě c i: Stížnost akt. vojenského gážisty do kvalifikačního popisu nestává se pensionováním jeho bezpředmětnou.**

(Nález ze dne 22. ledna 1926 č. 1118.)

V ě c: Josef K. v Bratislavě proti ministerstvu národní obrany (kap. Dr. P. Schmied) o kvalifikační popis.

V ý r o k: Nař. r o z h o d n u t í z r u š u j e s e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: St-l byl popsán v kvalifikační listině v části II. za rok 1922 a 1923 tak, že obdržel v některých rubrikách kvalifikaci nižší než »3« a byl mu tento vadný popis dle § 12 služ. předpisů A. IV—1 oznámen. Do tohoto vadného popisu podal stížnost, k níž mno výnosem ze 16. prosince 1923 nařídilo, aby st-l byl znovu popsán příslušnou komisí kvalifikační se zřetelem na nové vyjádření okr. náčelníka v Bra-

tislavě ze 4. listopadu 1923, v němž týž přiznává, že původní jeho nepříznivé vyjádření se zakládá na omylu.

St-l byl dnem 1. května 1924 přeložen do výslužby podle § 5 odst. 2 č. 3 zákona ze 17. února 1922 č. 76 a § 34 zákona ze 4. července 1923 č. 154 Sb., jelikož při jazykové zkoušce dne 29. a 30. srpna 1923 trvale nevyhověl.

Dne 28. června 1924 vydalo pak mno nař. rozhodnutí tohoto znění: Vzhledem k přeložení ev. nadporučíka Josefa K. do výslužby stala se jeho stížnost do kvalifikačního popisu bezpředmětnou a tudíž se neprojednává.

O stížnosti uvážil nss toto: — — — — —

Nař. rozhodnutím odepřelo mno pokračovati v kvalifikačním řízení, obnoveném rozhodnutím ze 16. prosince 1923, s odůvodněním, že přeložením st-lovým do výslužby stala se jeho stížnost do kvalifikačního popisu bezpředmětnou a tudíž se neprojednává.

Stížnost namítá proti tomu, že pro tento výrok není opory v žádné platné normě. Stížnosti třeba přisvědčiti.

Normou pro posouzení případu směrodatnou jest služební předpis čsl. branné moci A-IV-1, dříve 0-2, jenž neobsahuje předpisu, že kvalifikační popisy gážisty resp. stížnost do tohoto popisu se stávají bezpředmětnými, dán-li gážista do výslužby. Naopak cit. norma obsahuje předpisy, z nichž jasně plyne, že dáním do výslužby nepozbývá kvalifikační popis gážisty významu. Tak stanoví § 15, odst. 3 a 4, a § 16, jak naložiti s kvalifikačními listinami gážistů ve výslužbě v případě mobilisace nebo reaktivování a jak má býti v nich pokračováno, § 5 odst. 1 a § 6, odst. 3 pak přímo předpisuje kvalifikování gážistů ve výslužbě pro období, ve kterém konali činnou službu vojenskou.

U st-le jde nesporně o období, kdy konal v čsl. vojště činnou službu vojenskou.

Ale pak výrok žal. ministerstva, který stížnost domáhající se opravy kvalifikace st-lovy z doby jeho činné služby prohlašuje za bezpředmětnou z důvodu, že byl dán do výslužby, nemá opory v zákoně a bylo jej proto zrušiti dle § 7 zák. o ss, aniž bylo třeba zabývati se dalšími vývody stížnosti, vytýkajícími nař. rozhodnutí vadnost a dovozujícími zájem st-lův na správném stanovení kvalifikace.

## Č. 5313.

**Vojenské věci: O podmínkách nároku na zaopatřovací požitky od státu čsl. u býv. rak.-uh. vojenského gážisty (voj. duchovního) v záloze, který přihlásiv se do čsl. armády jako gážista ve výslužbě byl převzat jako gážista v záloze.**

(Nález ze dne 22. ledna 1926 č. 1119.)

Věc: Dr. Emil K. v Ch. (adv. Dr. Otto Schöngut z Pahy) proti ministerstvu národní obrany (min. m. taj. Dr. Václ. Maur) o zaopatřovací požitky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.